

Aniversari Sara Vancells

35 ANYS

de premi de relat breu de Coca-Cola

El concurs organitzat per Cobega amb la col·laboració, des del començament, del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya ha arribat als 35 anys. Felicitats! Com érem aquella primera cita del 1977? Com són ara aquells primers participants? Segurament pares i mares de família, perquè poc els falta per als 50 anys. Des d'aquella primera edició fins a l'actual han passat al voltant d'un milió d'escolars pel premi. Un milió d'autors carregats d'il·lusions. I diem autors perquè, per posar un exemple recent, Ada Castells va ser finalista a la dècada dels 80 i fa pocs dies ha guanyat el Sant Joan de novel·la. És a dir, que el concurs es pot considerar bressol de futurs talents literaris.

En el seu origen, aquest concurs s'anomenava concurs de redacció de Coca-Cola i ara, concurs de relat breu. Ja fa set edicions en què hi participen nois i noies de les Illes Balears i cinc a Andorra, amb el suport i la col·laboració dels governs autonòmics respectius. Pel que fa a Catalunya, aquest any hi han participat al voltant de 33.600 alumnes de segon d'ESO de 365 escoles diferents.

Una mica d'història

A Catalunya, el procés de recuperació lingüística es va iniciar amb el restabliment de la Generalitat, el 1977, i la posterior aprovació, el 1979, de l'Estatut d'Autonomia, que tornava a restablir l'oficialitat de la llengua catalana, juntament amb el castellà, i la declarava llengua pròpia de Catalunya. Aquest marc legal va permetre desenvolupar una política lingüística favorable a la recuperació de la llengua catalana, impulsada amb l'aprovació de la primera llei de normalització lingüística.

Aquest concurs es va iniciar amb l'objectiu d'equilibrar la situació lingüística a Catalunya. S'havia estat fent un concurs de relat (redacció en aquell moment) en castellà i les circumstàncies socials d'aleshores van indicar a l'equip de Cobega que

Des del 2006 se celebra un lliurament de premis provincials a Port Aventura, i tot plegat esdevé una festa amb 1.500 convidats, aquest any al Teatre Xinès, ple de gom a gom, com es pot comprovar COBEGA

calia adaptar-se a l'entorn social existent. Per aquest motiu, de la mà de l'Àrea d'Educació de la Generalitat de Catalunya, van posar en marxa el concurs de redacció en català, amb la mateixa estructura que el de castellà, però amb una segona selecció i un jurat final format per personatges rellevants de la cultura catalana, que no varia gaire però no sempre són els mateixos noms.

Aquest any estava format per Josep-Lluís Carod-Rovira (exvicepresident de la Generalitat), Josep Maria Castellet (escriptor i director literari d'Edicions 62), Isabel-Clara Simó (escriptora), Joaquim Arenas (director del SEDEC - Generalitat), Vicent Sanchis (periodista i professor de la Universitat Ramon Llull), Salvador Oliva (escriptor), Josep Moragues (filòleg) i Pere Mayans (cap del Servei

d'Immersió i Acolliment Lingüístics Departament d'Ensenyament).

Mecànica del concurs

El concurs, tal com funciona en l'actualitat, consta de dues fases. A principis de setembre es posa en marxa la maquinària i el tret de sortida el dona la carta que reben els directors de tots els centres participants. En la carta es presenta el concurs i se'ls convida a visitar la fàbrica a Martorelles. Aquestes visites organitzades de les escoles a la planta de Martorelles-Montornès acull al voltant de 9.000 nens cada any.

A la primera fase, la fase escolar, els professors fan redactar als alumnes un relat de tema lliure en hores escolars. Els organitzadors del premi, prèviament, fins i tot faciliten material didàctic: full de redacció

específic, bolígrafs, carpetes, i la guia didàctica per als professors. Déu n'hi do, sobretot perquè tot porta el logotip de la beguda, tan famós i que qualsevol alumne vol tenir...

A la segona fase, la final, els professors seleccionen els dos millors alumnes de cada aula, els quals són convocats a una prova final, que es realitza el mateix dia i a la mateixa hora en diferents centres escolars de tot Catalunya. En aquesta eliminatòria el tema ja no és lliure, es parteix d'una frase –proposada pel Departament d'Ensenyament– que es fa pública quan s'ha de començar a escriure.

La mecànica de qualificació basada en el més estricte anònim de les redaccions avaluades pel jurat, tant en la primera com en la segona selecció, garanteix l'objectivitat del jurat. Per això hi ha una numeració a

la part superior dreta dels exercicis. Aquesta és l'única identificació, sense cap referència als noms, cognoms o lloc de procedència dels autors.

Tots els participants reben un nou obsequi per haver arribat fins a aquesta fase: un llibre en català. El títol triat per al 35è aniversari va ser *Artemis Fowl i el Món Subterrani*, d'Eoin Colfer i publicat per Montena.

Finalistes del 2012

El llistat dels quinze finalistes d'aquest any [que podeu veure a la fotografia de la pàgina de la dreta] han estat: **Carla Agustí Carrillo** (escola Les Alzines de Girona) que va ser la guanyadora absoluta; **Joan Martínez Sala** (escola Betúlia de Badalona); **Maria Viñas Casas** (escola Claret de Barcelona); **David Molins Gràcia** (escola Maristes-Sants les Corts de Barcelona); **Queralt Orriols Guiu** (escola Xarxa de Berga); **Elena García Arcos** (IES La Mallola d'Esplugues de Llobregat); **Berta Martínez Pàmias** (escola Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat); **Marina Llauredó Núñez** (Centre d'Estudis Ramar de Sabadell); **Camèlia López Gallardo** (escola Andersen de Terrassa); **Aina Barquero Peiró** (IES de Vilanova del Vallès); **Lídia Calderón Ramírez** (IES de Palamós); **Evelin Nicolaeva Ilieva** (IES Gili i Gaya de Lleida); **Maria Raich Solans** (IES Antoni Torroja de Cervera); **Clara Giral Cortada** (escola Santa Teresa de Jesús de Vilanova i la Geltrú); **Júlia Curto Arbó** (IES Mare de Déu de la Candelera de l'Ametlla de Mar).

Els premis que reben són: del 15è al 6è, una ruta que combina romànic i aventura acompanyats del seu professor. I del 5è al 1r, un viatge a Berlín acompanyats del seu professor. Al primer classificat, Carla Agustí, també li correspon un ordinador portàtil amb impressora i a la seva escola, un altre ordinador amb impressora com a agraïment per la seva tasca educativa. Què més es pot demanar? Sí, una cosa, una Coca-Cola ben fresqueta! *

El president de la Generalitat, Artur Mas, i la presidenta de Cobega, Sol Daurella, envoltats pels finalistes del premi en l'acte que va tenir lloc a la Generalitat JUANMA RAMOS

Iniciativa gairebé perfecta

El concurs de redacció escolar en català de Coca-Cola ha fet 35 anys. Els seus impulsors, que sempre s'han definit per una voluntat imbatible de persistir i millorar, demanen a alguns dels membres del jurat que en fem un balanç. Com que és estrictament personal, haurà de ser també obligatòriament sentit, alegrement esbiaixat.

Fa uns quinze anys que en formo part i m'he deixat encomanar per un gran entusiasme des del primer moment. En primer lloc –ja ho he dit– endut pels mateixos organitzadors. Han canviat algunes cares, s'hi ha mantingut el coneixement exacte de la importància de la jugada. La vocació professional, que semblen ser termes en aparença antagònics. Immediatament després –o alhora– el meu entusiasme es justifica per la categoria dels altres membres del jurat. Ha estat i és un privilegi i una sort haver compartit taula, deliberació i discussió anuals amb Roser Bofill, Joaquim Arenas, Isabel-Clara Simó, Josep-Lluís Carod-Rovira, Jaume Reixach, Josep Maria Castellet, Salvador Oliva, Josep Moragues o Pere Mayans...

Encara una tercera causa justifica aquest orgull reivindicat. No hi ha res més reconfortant en aquest món definit a còpia de gustos i disgustos que comprovar la vigència de la lletra impresa. Hi ha gent molt jove al nostre país que, a partir d'una frase, és capaç d'enfilar una història. Del no res, des d'una incitació tan prima, milers d'alumnes de les escoles catalanes improvisen cada any un relat literàriament solent, intel·lectualment reeixit. Cada any, als privilegiats membres del jurat ens arriben històries que ens sorprenen, que ens emocionen o que, senzillament, ens agraden. Històries embastades per uns joves autors que potser encara ni són conscients de la vocació que ja els defineix.

Vivim en l'era de les noves tecnologies, de la revolució digital i de l'esclat de les xarxes socials. La comunicació ha quedat en entredit, l'ordre que fins ara la definia es remou i es capgira. La premsa viu la incertesa del ser sense saber exactament què. L'enmig d'aquesta jungla es mantenen les immenses possibilitats de l'escriptor jove. Hi ha gent d'edat molt curta que és capaç encara d'interpretar la realitat, de reben-tar-la, d'inventar-la. Hi ha gent que vol crear. I que se'n surt. Això és, també, el concurs de redacció de Coca-Cola. Una iniciativa que només hauria de fer un pas més per ser perfecta. Ara compta amb alumnes de Catalunya i les Balears. Els organitzadors del premi haurien de vèncer inèrcies i resistències i convidar Escola Valenciana –el moviment educatiu més important del País Valencià– a integrar-hi els seus alumnes. Ho farien ben gustosament. Transgressor i complet, el premi hauria d'aspirar llavors a complir cent anys.

Vicent Sanchis

Un premi ben català

Fa una pila d'anys que hi col·laboro i una pila d'anys que m'hi meravello. Em refereixo al concurs de redacció escolar que mena Cobega, l'empresa de la Coca-Cola a Catalunya. Ara fa trenta-cinc anys, uns tossuts homes de negocis, arrelats, però, al seu país, van proposar de fer aquest concurs, a Catalunya, exclusivament en català, ja que a Madrid el feien només en castellà. He sentit a dir que hi va haver queixes, de la casa central (a Madrid) i sobretot rialles. Però ha resultat ser un èxit que ultrapassà totes les prediccions. Un bon munt d'escoles i milers d'estudiants, hi participen.

Jo només sóc part del jurat, però em reconforta veure els magnífics treballs dels estudiants i els generosos premis que hi guanyen –si no vaig errada, el primer premi és un viatge a una ciutat d'Europa. La trobada anual del jurat es fa en un restaurant. Hem tingut baixes, en tots aquests anys. La més recent és la de la Roser Bofill, tota una senyora, que ens feia una agradable companyia.

Els responsables de la casa són amables i exquisidament ben educats. I mai dels mais han negligit la catalanitat del premi. Ho cregueu o no, la Coca-Cola de Catalunya ha treballat activament per la llengua i l'ha estintolada en els pitjors moments.

Seria una grolleria explicar el contrast que he viscut quan els responsables de Barcelona m'han enviat al jurat de Madrid. Un dia, si faig les memòries, ho contaré. Perquè alguns dels jerarques més destacats espanyols hi eren. Però no puc continuar. Seria groller. I jo no sóc Mourinho. Sóc més de Guardiola, suposo que m'enteneu.

Trenta-cinc anys és un període llarguíssim. Poques entitats han durat tant. I els meus companys de jurat són divertits, cultes i encantadors. Com que el jurat de Barcelona és el que reuneix els finalistes de Girona, Tarragona i Lleida, ens arriben pocs treballs però extremadament bons, i tenim feines a triar-ne un. Conec gent que, quan era escolar, hi va participar i hi va guanyar. Fa una mica d'enveja, ser alumne un altre cop i llançar-se a improvisar (el sistema és secret, perquè no hi hagi trampes) a partir d'un tema prèviament escollit, igual per a tothom.

Sí que us faré, però, una confidència, que espero que no molesti ningú: de cada deu vegades, nou, el guanyador és una noia. Deu ser casualitat. Només casualitat.

Isabel-Clara Simó